

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Efter § 100 i lov om social service (serviceloven) yder kommunen dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse, hvis

1. man er mellem 18 og 65 år,
2. man har en varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne,
3. merudgiften er en følge af den nedsatte funktionsevne og
4. merudgiften ikke kan dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser efter denne lov.

Bestemmelsen er i sin nuværende udformning en konsekvens af førtidspensionsreformen, idet der med denne bestemmelse blev tilstræbt dels en ydelse til erstatning for pleje- og bistandstillæg, der fandtes i de gamle førtidspensionsregler, dels en decideret handicapkompensation, idet der med bestemmelsen samtidig blev introduceret en sammenligning med »andre mennesker på samme alder og i samme livssituation« som selve grundlaget for beregning af ydelsen.

Anvendelse af princippet om handicapkompensation var en naturlig følge af den politiske udvikling, der var sket i de foregående år, navnlig med servicelovens ikrafttræden den 1. juli 1998, hvor Socialministeriet i sin indledning til Vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap af 11. marts 1998 blandt andet skrev:

»Der lægges herved på den ene side vægt på, at den handicappede skal afholde den del af udgifterne, som svarer til de udgifter, den pågældende selv ville have afholdt, hvis der ikke havde foreligget en nedsat funktionsevne, d.v.s. udgifter på linje med hvad alle andre har. På den anden side skal personer med handicap ikke selv dække merudgifter, der er en følge af den nedsatte funktionsevne.«

Til forskel fra pleje- og bistandstillægget, der kan bevares ved overgang til folkepension, bortfalder imidlertid merudgiftsydelsen, når man bliver folkepensionist, og den erstattes ikke med nogen anden ydelse.

Det vil sige, at man ved overgang til folkepension mister sin kompensation for de udgifter, der er en følge af den nedsatte funktionsevne, selv om funktionsevnen næppe genetableres og merudgifterne næppe bortfalder fra den dag, man bliver folkepensionist.

Konsekvensen af førtidspensionsreformen har derfor været en forringelse af folkepensionisternes forhold, fordi folkepensionister tidligere kunne bevare et eventuelt bistands- eller plejetillæg, mens den ydelse, der er trådt i stedet for et bistands- eller plejetillæg, ikke kan bevares. Det var imidlertid på ingen måde hensigten med førtidspensionsreformen, at en gruppe folkepensionisters forhold skulle forringes.

Merudgiftsydelsen udgøres af faste takster, startende med 1.500 kr. pr. måned og derefter stigende med faste intervaller på 500 kr. alt efter de sandsynliggjorte merudgifter. Den gennemsnitlige merudgiftsydelse udgør 2.500 kr. pr. måned, nogenlunde svarende til niveauet for bistandstillæg efter de gamle pensionsregler.

For de mennesker, der på denne måde mister deres merudgiftsydelse fra den ene dag til den anden, sker der et betydeligt fald i forbrugsmulighed og levestandard. Til forskel fra andre mennesker har de pågældende i betydeligt omfang været afskåret fra selv at etablere pensionsordninger eller på anden måde opbygge formuer, netop som en yderligere konsekvens af den nedsatte funktionsevne.

Det foreslås derfor, at man i det mindste kan beholde sin ret til merudgiftsydelse ved overgang til folkepension, hvis man i forvejen er visiteret til den.

Dette princip svarer eksempelvis til servicelovens § 97, stk. 2, om ledsageordning, der på tilsvarende vis kan bevares, hvis man i forvejen er visiteret til den, og servicelovens § 96 om hjælpeordninger, idet Socialministeriet i sin Vejledning om sociale tilbud til voksne med handicap fastslår, at ordningen kan bevares, så længe man opfylder betingelserne for den.

Ikke mindst svarer princippet til, at et eventuelt bistands- eller plejetillæg efter de gamle regler også kan bevares, når modtageren overgår til folkepension.